

етически и културни въпроси, които се слагатъ предъ него още въ Кидония и на които той се възвръща постоянно, следъ несретитѣ си като революционеръ. Цѣла една статия, писана презъ 1855 г. въ гр. Кишиневъ, е посветена на мислитѣ и дейността му следъ пристигане въ Брашовъ, 1824 година. Тя е озаглавена „Народното братство въ Сливенъ и голѣмото народно преселване въ 1830 г.“ И понеже подготовката на сливенската дейность започва още въ Брашовъ, той предава въ обстояното си и крайно любопитно изложение нѣкои свои впечатления и починитѣ си въ този градъ.

Въ Брашовъ, както се знае, българи сж се установявали още въ сръднитѣ вѣкове, бѣгайки отъ военни разорения или религиозни преследвания. Имало е тамъ до началото на XIX в. цѣла българска махала и много видни търговски български кжци, нѣкои отъ които сж се гърчели. Въ този живописенъ и здравословенъ центъръ на Седмиградско (Унгария) се е училъ между 1802 и 1807 г. и основателтъ на Габровското училище, Василь Априловъ. Тукъ е действувалъ и заселениятъ презъ 1800 г. виденъ сливенски търговецъ Антонъ Ивановъ Камбуроглу, който се подписва често А. Иоану или А. Иоановичъ. Тукъ сж намѣрили убѣжище и доста сливенци, следъ Завѣрата отъ 1821 г., които продължавали да търгуватъ съ родния си градъ и съ Турско, внасяйки тамъ разни „брашовски“ стоки. Особено се проявилъ въ грижитѣ си за гр. Сливенъ и за българската просвѣта Антонъ Ивановъ. По свидетелството на Селимински, той ежегодно изпращалъ на съгражданитѣ си въ Турско по 2000 гроша помощъ и разни учебни пособия. „Освенъ това, Антонъ Ивановъ подбуждалъ и другитѣ сънародници къмъ образование. На разноскитѣ на този родолюбецъ е следвалъ медицина г. Янули въ Мюнхенъ; г. д-ръ Петъръ Беронъ сжщо съ негова поддръжка завършилъ образованието си. И двамата били отлични лѣкари въ Влашко“. Пишейки това, Селимински казва за себе си: „Този сжщиятъ патриотъ помогна и на менъ, за да завърша медицината“. И той добавя още: „Антонъ Ивановъ съ 300,000 гроша откупи земя, гдето се установиха бѣжанцитѣ отъ гр. Сливенъ“ (следъ войната отъ 1828—29 година). Въ 1844 г. Селимински благодари отъ Атина на родолюбеца за оказаната щедра помощъ и признава: „Ако завистъта на настоящето поколѣние премълчава Вашето благодеяние, то признателността на бжднитѣ поко-